

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 32/2020-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Dáša Bajanová, s. r. o., Starosaská 3, Spišská Nová Ves, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Dáša Bajanová, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 332/2017 z 10. mája 2018 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 205/2018 z 29. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] p r i j í m a na ďalšie konanie.
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 332/2017 z 10. mája 2018 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 205/2018 z 29. apríla 2019 n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia v záhlaví uvedených základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Listinou základných práv a slobôd a práv zaručených Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Dodatkovým protokolom k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. K porušeniu uvedených práv malo dôjsť rozsudkami Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vydanými v konaní o určenie vlastníckeho práva k bytu iniciovanom sťažovateľkou.

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľky v období od jej doručenia ústavnému súdu až do 16. októbra 2019 nemala prideleného sudcu spravodajcu. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce boli veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, prerozdelené medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019, a to náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov. Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi, ktorý je podľa čl. II bodu 3 rozvrhu práce členom IV. senátu ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš (členovia senátu), a preto bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľky rozhodnuté v tomto zložení.

3. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí vyplýva, že sťažovateľka sa v napadnutom konaní pred všeobecnými súdmi žalobou zo 16. marca 2009 neúspešne domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti – jednoizbovému bytu [REDAKČIA],

nachádzajúcemu sa na [REDACTED] (ďalej len „sporný byt“) a určenia absolútnej neplatnosti v žalobe špecifikovaných kúpnych zmlúv, ktoré boli v súvislosti so sporným bytom uzavreté.

4. Sťažovateľka v konaní tvrdila a preukazovala, že nemala úmysel a ani nevedela, že 11. júna 2007 uzatvára kúpnu zmluvu na predaj sporného bytu. Táto kúpna zmluva mala byť uzatvorená medzi sťažovateľkou ako predávajúcou a [REDACTED] ako kupujúcou (ďalej aj „1. kupujúca“). Sťažovateľka uvádzala, že v máji 2007 za ňou prišiel [REDACTED] s návrhom na sprostredkovanie predaja jej bytu s tým, že jej nájde náhradné bývanie a vyplatí jej dlhy spojené s nákladmi na užívanie bytu (neskôr za toto konanie uznaný vinným z podvodu, pozn.). Začiatkom júna v kancelárii menovaného podpísala dohodu, text ktorej neprečítala, a tiež 5 až 7 čistých papierov. Neskôr bola spoločne s ním u notára, kde sa podpisovala do knihy podpisov, a pritom nevedela, že podpisuje kúpnu zmluvu. V tom čase chodievali za ňou záujemcovia o kúpu bytu. [REDACTED] bol neskôr rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 102/2008 z 25. augusta 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 8 To 94/2010-1050 zo 14. februára 2011 právoplatne odsúdený za zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) a d) Trestného zákona. Uvedeného sa mal dopustiť tým, že „v presne nezistenej dobe, začiatkom mesiaca jún 2007 v [REDACTED] sa s [REDACTED] dohodol, že zabezpečí predaj jej bytu na ulici [REDACTED] a do doby, kým sa tak nestane jej zabezpečí náhradné bývanie v [REDACTED], pričom tento byt 11.06.2007 odpredal [REDACTED], ktorá o tom, že nadobudla byt po [REDACTED] vôbec nevedela, a toto vykonal s vedomím, že [REDACTED] náhradné bývanie nezabezpečí, čím jej takto spôsobil škodu ako trhovú hodnotu uvedeného bytu vo výške 14 937,26 EUR.“. V priebehu konania sťažovateľka aj 1. kupujúca zhodne tvrdili, že ani jedna z nich nemala úmysel uzatvoriť kúpnu zmluvu, ktorá je predmetom súdneho sporu, a že o tom, že sa uzatvára kúpna zmluva predávajúca a 1. kupujúca nevedeli.

5. Okresný súd v poradí tretím rozsudkom vo veci sp. zn. 9 C 55/2009 zo 17. júla 2017 žalobu sťažovateľky zamietol. Považoval za preukázané, že sťažovateľka chcela byt predať a na tento účel splnomocnila [REDACTED] ku všetkým úkonom súvisiacim

s predajom bytu. Jedinou podmienkou predaja bolo vyrovnanie jej dlhov voči bytovému družstvu a zabezpečenie náhradného bytu. Skutočnosť, že [REDAKOVANÉ] bol v súvislosti s prevodom bytu právoplatne odsúdený za zločin podvodu, okresný súd nepovažoval za dôvod neplatnosti kúpnej zmluvy. Vyjadrenie 1. kupujúcej, že nemala o kúpu sporného bytu záujem, nevyhodnotil okresný súd ako nedostatok vôle nadobudnúť tento byt. Obe účastníčky kúpnej zmluvy boli podľa okresného súdu plne spôsobilé na právne úkony, zmluvu vlastnoručne podpísali a podľa textu deklarovali, že sa s jej obsahom oboznámili a zmluva bola prejavom ich vôle. Keďže prvá zmluva bola podľa okresného súdu platným právnym úkonom a neboli preukázané iné dôvody neplatnosti následných zmlúv, sú tieto rovnako platnými právnymi úkonmi.

6. Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil, pretože sa plne stotožnil s jeho závermi. Uviedol, že sťažovateľka s 1. kupujúcou kúpnu zmluvu uzatvárali plne autonómne a slobodne, majúc vôľu a záujem previesť byt na 1. kupujúcu, na čo nemalo vplyv neskoršie konanie [REDAKOVANÉ], ktorý nedodrжал svoj prísľub a sťažovateľke nezabezpečil náhradný byt. Žiadna z obligatórnych náležitostí (subjekt, vôľa, prejav, pomer vôle a prejavu, predmet) nebola teda postihnutá takými vadami, ktoré by mohli spôsobiť neplatnosť predmetnej kúpnej zmluvy a na ňu nadväzujúcich spochybňovaných úkonov. Pokiaľ ide o rozsudok trestného súdu, krajský súd uviedol, že súdy v občianskom súdnom konaní sú viazané rozsudkami vydanými v trestnom konaní v prípadoch, „v ktorých sú zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodnými s okolnosťami relevantnými... pre rozhodnutie v občianskom právnom konaní, pričom rozsah tejto viazanosti nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, tj. o spáchaní trestného činu a o tom, kto ho spáchal. Súd v občianskom konaní je povinný dbať i na to, aby sa výsledky jeho záverov neodchyľovali významne od skutkových záverov obsiahnutých v definovaní skutku už posudzovaného v trestnom konaní“. Následne konštatoval, že skutková veta obsiahnutá v trestnom rozsudku celkom evidentne nezodpovedá výsledkom civilným súdom vykonaného dokazovania v tom smere, že [REDAKOVANÉ] predmetný byt evidentne sám neodpredal a na kúpnej zmluve ako strana neparticipoval. Nepochybne sa však dopustil podvodného konania tým, že sťažovateľke nezabezpečil náhradné bývanie. Zároveň krajský súd nemohol opomenúť, že v prípade vyhovenia žalobe by žalobkyni (sťažovateľke)

svedčilo vlastnícke právo k spornému bytu a zároveň by táto mala proti [REDACTED] zachované právo na náhradu škody priznanej v trestnom konaní, čo nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov.

7. Sťažovateľka napadla rozsudok krajského súdu dovolaním, o ktorom najvyšší súd rozhodol tak, že ho zamietol. K sťažovateľkou tvrdenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu zodpovedá požiadavkám uvedeným v § 393 CSP.

8. Ďalej posudzoval dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP (odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu). Právna otázka vymedzená sťažovateľkou sa týkala viazanosti civilného súdu rozhodnutím trestného súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin, a o tom, kto ho spáchal, v zmysle § 193 CSP. Podľa názoru sťažovateľky sa krajský súd pri posúdení viazanosti civilného súdu rozhodnutím vydaným v trestnom konaní (ktoré malo následne dopad na posúdenie vážnosti vôle na strane kupujúcej, a teda aj platnosti kúpnej zmluvy z 11. júna 2007) odchyľil od záverov najvyššieho súdu vyslovených v jeho rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 223/2016 z 26. januára 2017. Najvyšší súd pripomenul, že podľa tohto rozhodnutia je civilný súd viazaný iba výrokom, že bol trestný čin spáchaný, a výrokom, kto ho spáchal, ale nie odôvodnením trestného rozhodnutia. Z výroku o vine však treba vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho skutkovú aj právnu časť s tým, že rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konkrétnym konaním páchatel'a. Rozsah tejto viazanosti je podľa najvyššieho súdu daný tým, do akej miery sú znaky skutkovej podstaty trestného činu zároveň významnými okolnosťami pre rozhodnutie civilného súdu o uplatnenom nároku. O porušenie § 193 CSP pritom nejde, pokiaľ civilný súd nad rámec skutkovej a právnej časti výroku trestného rozsudku vezme na zreteľ aj niektorú ďalšiu okolnosť, ktorá je významná z hľadiska súkromnoprávných aspektov posudzovanej veci. Najvyšší súd však poukázal na to, že závery v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 223/2016 boli vyslovené na tom skutkovom základe, že obaja účastníci zmluvy urobili tento úkon iba formálne, teda bez skutočnej vôle nehnuteľnosť predat', pretože skutočná vôľa smerovala len k zabezpečeniu pohľadávky (pôžičky). Oproti tomu v posudzovanom spore sťažovateľka chcela sporný byt predat',

uzavretie zmluvy však malo byť podmienené splnením ďalších podmienok (úhrada dlhu, zabezpečenie náhradného bývania). Konštatovanie v skutkovej vete trestného rozsudku, že byt bol prevezený na [REDAKOVANÉ] bez jej vedomia, je iba doplnením, a nie pojmovým znakom trestného činu podvodu. Podmienkou odsúdenia [REDAKOVANÉ] (správne [REDAKOVANÉ], pozn.) podľa najvyššieho súdu nebola skutočnosť, že sprostredkoval prevod sporného bytu na [REDAKOVANÉ] bez jej vedomia, ale to, že si bol vedomý nesplnenia podmienok, na ktorých sa so sťažovateľkou v súvislosti s predajom bytu dohodol. Pokiaľ teda súdy pri úvahách o existencii vôle [REDAKOVANÉ] kúpiť sporný byt nevychádzali z odôvodnenia trestného rozsudku, neporušili povinnosť vychádzať z výroku o vine ako celku a neodklonili sa od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu.

9. Najvyšší súd sa napokon zaoberal dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, teda tvrdením, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá dosiaľ v judikatúre najvyššieho súdu nebola riešená. Sťažovateľka považovala za nesprávny záver krajského súdu, podľa ktorého v prípade, ak by sťažovateľke bolo priznané vlastnícke právo a zároveň jej v rámci trestného konania bola priznaná náhrada škody vo výške trhovej hodnoty bytu, nešlo by o spravodlivé usporiadanie vzťahov. Najvyšší súd však dospel k záveru, že uvedený záver prezentoval krajský súd len ako argumentačné doplnenie, a preto ho nemožno považovať za právnu otázku významnú pre riešenie sporu. Dodal, že otázka náhrady škody nie je samostatným dôvodom na prevod či prechod vlastníckeho práva v zmysle § 132 Občianskeho zákonníka.

10. Sťažovateľka v úvode argumentačnej časti ústavnej sťažnosti poukazuje na zmätočnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu pre nesúlady medzi výrokom jeho rozhodnutia a odôvodnením. Zatiaľ čo v odôvodnení najvyšší súd konštatuje, že „[d]ospel k záveru, že dovolanie je dôvodné a napadnutý rozsudok odvolacieho súdu aj súdu prvej inštancie treba zrušiť“ (bod 11 rozsudku), výrokom rozhodnutia dovolanie zamietol. Ďalej uvádza, že v dovolaní poukazovala na pochybenia pri skutkových zisteniach. Tie mali spočívať predovšetkým v tom, že všeobecné súdy nezohľadnili skutkové okolnosti významné pre právne posúdenie veci, na ktoré sťažovateľka v celom konaní poukazovala.

Ide o okolnosti, ktoré vypovedajú o nedostatku vôle pri uzatváraní spornej kúpnej zmluvy 11. júna 2007. Sťažovateľka poukazovala na viaceré výpovede [REDAKOVANÉ] v trestnom aj civilnom konaní svedčiace o nedostatku vôle na uzavretie kúpnej zmluvy, avšak okresný súd aj krajský súd sa zaoberali len jednou z nich. Sťažovateľka tiež tvrdila, že závery krajského súdu sú úplne odlišné od záverov vyslovených v trestnom konaní. Závery súdov v trestnom konaní svedčia o nedostatku vôle na strane kupujúcej pri uzatváraní zmluvy. Sťažovateľka tieto námietky v dovolacom konaní uplatnila v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd ich odmietol s tvrdením, že odôvodnenie krajského súdu je dostatočné a krajský súd nemusí odpovedať na všetky nastolené námietky, ale len na tie podstatné. Sťažovateľka je toho názoru, že najvyšší súd sa v skutočnosti uplatneným dovolacím dôvodom a tvrdenými pochybeniami pri hodnotení skutkového stavu vôbec nezaoberal. Odôvodnenie najvyššieho súdu je v tomto smere nepresvedčivé a zavádzajúce, a preto je tu daný dôvod na podanie ústavnej sťažnosti. Najvyšší súd ani neuviedol, z akých skutkových okolností vlastne vychádzal pri posúdení ďalšieho z uplatnených dovolacích dôvodov – podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Podľa sťažovateľky závery najvyššieho súdu týkajúce sa viazanosti civilného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní vychádzajú z iných skutkových zistení, než ktoré vyplývajú z konania pred všeobecnými súdmi. Sťažovateľka tiež poukazuje na to, že sám najvyšší súd uznal, že priznanie náhrady škody v trestnom konaní nie je samostatným dôvodom na prevod či prechod vlastníckeho práva bytu, napriek tomu však rozhodnutie krajského súdu potvrdil. Sťažovateľka sa domnieva, že napadnutými rozhodnutiami bolo porušené jej právo na súdnu ochranu a na spravodlivý proces a tiež právo vlastniť majetok.

11. Sťažovateľka napokon navrhuje, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 €. Súdny spor, v ktorom sa domáha absolútnej neplatnosti právnych úkonov, trvá od 16. marca 2009. V uvedenej veci trikrát rozhodoval odvolací súd. V priebehu konania sa bez viny sťažovateľky neustále menili právne názory a stanoviská súdov. Sťažovateľka je v neistote, od roku 2008 je na okresnom súde tiež vedené súdne konanie na vypratanie bytu a rozsudkom z 22. júla 2019 uložil okresný súd sťažovateľke povinnosť vypratať byt. Sťažovateľka bola aj v nočných hodinách nútená z bytu odísť pod vplyvom vyhrážok ďalších vlastníkov sporného bytu a musela sa domáhať svojej

ochrany v trestnom konaní. V súčasnosti býva v tomto byte, ktorý je v zlom technickom stave. Sťažovateľka má zlý zdravotný stav, má dôchodok približne v sume 300 € mesačne a z tohto dôchodku musí platiť i exekúcie z dôvodu pôžičiek od nebankových subjektov. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd pri posúdení nároku na finančné zadosťučinenie prihliadol aj na tú skutočnosť, že bola podvodným konaním pripravená o možnosť sporný byt vlastníť, pokojne užívať a jej zdravotný stav a sociálnu situáciu zneužili viaceré osoby. Poukazuje tiež na dĺžku súdneho sporu.

12. Sťažovateľka v závere žiada, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby, ako aj rozsudku najvyššieho súdu. Odklad vykonateľnosti sťažovateľka navrhuje z dôvodu, že sa v žalobe domáhala určenia neplatnosti právnych úkonov a určenia vlastníctva bytu, v ktorom býva. Na okresnom súde pod sp. zn. 2 C 157/2008 prebieha konanie proti sťažovateľke o vypratanie sporného bytu. Na pojednávaní 22. júla 2019 bolo rozhodnuté, že sťažovateľka je povinná sa vystáhnout' a vypratať byt. Z doplnenia ústavnej sťažnosti doručeného ústavnému súdu 29. novembra 2019 vyplýva, že okresný súd o vyprataní bytu rozhodol napriek tomu, že v konaní navrhovali prerušenie konania do rozhodnutia ústavného súdu. Dňa 12. augusta 2019 bol právnej zástupkyňi sťažovateľky doručený rozsudok okresného súdu z 22. júla 2019. Proti tomuto rozsudku sťažovateľka podala odvolanie a súčasne oznámila, že vo veci určenia vlastníctva bola podaná ústavná sťažnosť. Vo veci prebieha odvolacie konanie pod sp. zn. 2 Co 258/2019, v ktorom ešte nebolo rozhodnuté (informácia k 22. januáru 2020, pozn.). V prípade, že krajský súd potvrdí rozsudok okresného súdu vo veci vypratania sporného bytu, môže byť nariadený výkon rozhodnutia vyprataním nehnuteľnosti, otázka vlastníctva ktorej je predmetom ústavnej sťažnosti, a preto sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí.

II.

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

16. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré sú podané navrhovateľom bez zastúpenia a ústavný súd nevyhovel žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

18. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistil, že bola podaná včas, osobou k tomu oprávnenou, obsahuje všetky náležitosti vyžadované § 43 a § 123 zákona o ústavnom súde. Otázku odôvodnenosti tvrdení v nej obsiahnutých bude potrebné posúdiť v konaní vo veci samej. Ústavný súd preto prijal ústavnú sťažnosť v celom rozsahu na ďalšie konanie (bod 1 výroku).

III.

19. Ústavný súd sa ďalej zaoberal návrhom sťažovateľky na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby o určenie vlastníctva, a rozsudku najvyššieho súdu, ktorým bolo zamietnuté dovolanie sťažovateľky.

20. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

21. Ústavný súd pri posudzovaní návrhov na odklad vykonateľnosti rozhodnutí, ktorými nebola uložená žiadna povinnosť (nejde teda o rozsudok na plnenie), vychádza zo skutočnosti, že v týchto prípadoch odklad vykonateľnosti v zásade nemôže zmeniť právne postavenie navrhovateľa, a teda ani nemôže mať účinky sledované takýmto návrhom (I. ÚS 155/2018, I. ÚS 129/2018). Napadnutým rozsudkom krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu sťažovateľke nebola uložená žiadna povinnosť a ani sa žiadnym spôsobom nezmenilo jej právne postavenie. Sťažovateľka v dôsledku napadnutého rozhodnutia nestratila ani nezískala vlastnícke právo k bytu, ktorý bol predmetom sporu, napadnutým rozsudkom krajského súdu bolo iba právoplatne ukončené konanie, v ktorom sťažovateľka spochybňovala vlastnícke právo 1. kupujúcej. Odloženie vykonateľnosti potvrdzujúceho rozsudku krajského súdu by preto nezmenilo ani inak neovplyvnilo právne postavenie (práva a povinnosti) sťažovateľky. Podobne to platí aj vo vzťahu k rozsudku

najvyššieho súdu. Pokiaľ sťažovateľka v súvislosti s návrhom na odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí argumentovala prebiehajúcim konaním o vypratanie bytu, v ktorom jej bola rozsudkom z 22. júla 2019 uložená povinnosť vypratať byt, ústavný súd podotýka, že uvedené rozhodnutie nie je právoplatné, a preto v tomto štádiu uvedeného konania zatiaľ nemožno uvažovať o vážnom ohrození práv sťažovateľky jeho výkonom. V spomínanom konaní o vypratanie nehnuteľnosti má sťažovateľka k dispozícii procesné prostriedky, ktorými môže oddialiť prípadný negatívny následok rozhodnutia o vyprataní nehnuteľnosti.

22. S ohľadom na uvedené ústavný súd nevyhovел návrhu sťažovateľky na odklad vykonateľnosti napadnutých rozsudkov krajského súdu a najvyššieho súdu (bod 2 výroku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu